

התורה [?] הכלה שתמיד חיפשת

עורכי דין לא רוקדים עם ספר החוקים, אז למה היהודים כל-כך אוהבים את התורה שלהם? כי התורה מנסחת את הרעיונות שטבועים ב-DNA היהודי מלכתחילה, וכשיהודי מוצא בתורה את שנפשו חשקה הוא שמח כמו חתן שמצא את כלתו.

מי רוקד עם קובץ תקנות מס הכנסה [?]

היום בלילה אנחנו עומדים לרקוד בעזרת ה' עם ספר התורה. כולם באים להקפות, צעירים וזקנים, ילדים ומבוגרים שותים 'לחיים', אוחזים בדביקות בספרי התורה, מחבקים אותם ורוקדים ללא הפוגה.

השמחה הזאת נראית לכאורה מעט מוגזמת. בדתות אחרות [?] להבדיל אלף אלפי הבדלות [?] לא ראינו שהם רוקדים עם הספרים שלהם. אפילו כשיש להם תהלוכות דת שבהם הם נושאים בידיהם את השתי וערב שלהם ותמונות של כל מיני 'קדושים' למיניהם, הם לא מחבקים את הספר שלהם. האם ראינו אי פעם המון מוסלמי משולהב שמחבק את הקוראן ורוקד איתו באחת ההפגנות הסוערות שלהם. בשום מקום לא מוצאים את ההנהגה הזאת.

בפרט ששמחת תורה הוא לא חג שהוכתב מלמעלה ואין "מצוה" לרקוד עם התורה. זה לא מופיע בתורה, לא מוזכר בנביאים וגם חכמי התלמוד לא חידשו את זה. זה מנהג שבא מלמטה, מתוך היהודים עצמם שהחליטו לשמוח ולעלוז ביום גמרה של תורה.

אבל אם מתבוננים לעומק יותר: מהו הספר הזה שאנחנו רוקדים איתו? בספר התורה ישנם 613 חוקים ומצוות שבעטיין יהודים רבים מתלוננים "שווער צו זיין אַ איד" [?] "קשה להיות יהודי". יש יותר מדי מצוות, ובתורה גם מופיעים העונשים אם לא נשמור על המצוות. ואם-כן, מהי השמחה

הגדולה? וכי ראינו אי פעם מישהו שרוקד עם קובץ תקנות של מס הכנסה למשל?

לבטא את מה שמרגישים

בשמחת תורה יש שני כיבודים מרכזיים: "חתן תורה" ו"חתן בראשית".

כשקוראים את פרשת וזאת הברכה, האדם שעולה לתורה בעליה האחרונה של הפרשה כדי לסיים את כל התורה נקרא בשם "חתן תורה". מיד לאחר מכן כאשר מתחילים לקרוא את התורה מחדש בספר בראשית, העולה נקרא בשם "חתן בראשית".

יש לנו אם-כן שני חתנים, אבל מי זאת הכלה? הכלה היא התורה עצמה.

מה שמייחד את הנישואין של החתן והכלה שלא מצינו כמותו בשום קשר אחר הוא האהבה ששוררת ביניהם, וזה מה שמעורר את השמחה העצומה ששוררת בחתונה. לא פלא שאנשים מבזבזים הון רב על חתונה, משום שכאשר זה מגיע לאהבה אין צורך בהסברים ותירוצים מדוע אנחנו רוקדים ושמחים, אלא זה דבר מובן מאלינו, ואת האהבה הזאת יש לנו כלפי התורה.

מדוע אנחנו אוהבים כל כך את התורה?

כולם מכירים את התופעה שמתרחשת לפני בחירות. ישנם דמוקרטים וישנם רפובליקנים, ישנם אלו שאוהבים להקשיב למועמד פלוני ולעומתם אלו אוהבים להקשיב לדבריו של מועמד אלמוני.

רוב האנשים לא השתכנעו ע"י הנואמים להפוך לליברלים או קונסרבטיבים. כאשר הם שמעו את המועמד הם התחברו עם הדעות שהוא השמיע מפני שהם סברו כך עוד קודם לכן, ואותו נואם אינו אלא ביטא נאמנה את רחשי ליבם בצורה שהם עצמם לא היו מסוגלים להביע.

ההזדהות שלהם עם השיטה או עם המועמד היא מפני שהמועמד מבטא את מה שהם תמיד חשבו והאמינו מאז ומעולם. כעת סוף כל סוף הם

מצאו בית וקבוצה שבה אנשים חושבים כמותם.

הלב היהודי נמצא בתורה

זה למעשה מה שקורה ליהודי עם התורה. ב-DNA היהודי יש כבר את כל השיטות וההשקפות של התורה. הקב"ה לא כתב בתורה רק מה שהוא מצפה שהאדם יעשה, אלא הוא ברא את האדם בצורה כזאת שהוא ירצה מעצמו לעשות את הדברים הללו. הקב"ה לא רק ציוה פרו ורבו, אלא הכניס בטבע האדם את הרצון והתשוקה לילדים.

הקב"ה לא רק כתב בתורה שאנשים יהיו מוראליים ואוהבי ה', אלא הכניס גם בגנים של היהודי את הצורך לדאוג לעניים, לאלמנות וליתומים. היהודי מצד טבעו נלחם תמיד למען צדק חברתי, הוא לא יכול לסבול שמשעבדים עם אחר והוא מזדעק מול כל עוולה שהוא רואה. יהודי מצד טבעו ומטבע תולדתו מעוניין להתחבר ולהתקרב אל הקב"ה, הוא מחפש רוחניות כי זהו הרגש הטבעי שלו.

יהודי אמנם נולד עם הרגש הטבעי להתחבר לה', אבל הוא לא באמת יודע כיצד לעשות זאת. הוא נולד עם רגש טבעי לעזור לעניים אבל הוא לא בטוח בעצמו. הוא חושב לעצמו שאם כולם מתנהגים אחרת, אולי הם צודקים והוא מתחיל להסתפק האם אמנם הצדק אתו. ואז אותו יהודי פותח את התורה וקורא "ואהבת לרעך כמוך" והוא שמח על זה כמוצא שלל רב, שכן התורה מאמתת את מה שהוא תמיד חש והרגיש כלפי השני וזוהי ההוכחה שהוא צודק.

כשיהודי קורא בפרשת משפטים "כל אלמנה ויתום לא תענון" (שמות כב, כא) או "מדבר שקר תרחק" (שמות כג, ז) או מה שקוראים היום בתורה "כי יהיה בך אביון" לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ידך פתוח תפתח את ידך" (דברים טו, ז-ח), או קורא את המצוה "ביומו תתן שכרו" (דברים כד, טו) שחייבים לתת לפועל את משכורתו בזמן ואסור לעכבה כלל, וכך גם בעניינים רוחניים הוא מוצא את "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" והוא מרגיש שאת כל זה הוא חיפש כל הזמן.

כשיהודי לומד תורה הוא מיד מתאהב בה. היא מאמתת ומאשרת את כל מה שהוא חיפש וביקש כל השנים, ולכן הוא שמח כמו חתן שמצא את כלתו.

לא פלא אם-כן שאחת בשנה, כשיהודי מסיים את התורה, הוא שמח עם התורה כמו שחתן שמח עם הכלה. ולכן כולכם מוזמנים לחתונה השנתית לבוא לרקוד עם הכלה הערב אצלינו כאן בבית הכנסת.